

tioner, hvor man må basere sig på et folkeretligt grundlag, ja, men uden et udtrykkeligt FN-mandat. Det gjorde vi 1998 i Irak; det gjorde vi i 1999 i Kosovo; og det har vi nu gjort igen. Men efter vores opfattelse har det været klart forankret i de principper, der gælder for FN-pagten.

Villy Søvndal (SF):

Men statsministeren må have lidt tålmodighed med lejligheden til at stille spørgsmål. Det kommer, når han kommer i opposition, så der er rige muligheder, så vidt jeg kan skønne, i tiden fremover for statsministeren til at kvittere med spørgsmål.

Jeg spurgte i øvrigt ikke om de tidligere lejligheder. Jeg spurgte om, hvordan statsministeren har det med, at centrale ambassadører i FN har vildledt dem, der stemte for den her resolution og har sagt: I kan være helt trygge. John Negroponte fra USA, Jeremy Greenstock fra Storbritannien: I kan rolig stemme for den her resolution, for den kan ikke anvendes til at gå i krig på. Det sagde man til de lande, der stemte for resolution 1441 i november 2002.

Hvordan har statsministeren det med, at usandheder, at direkte løgn, at fordrejelser, at fortællelser spiller den rolle i den her debat, det er kommet til? Hvis man virkelig har så god en sag, hvorfor så fortællelserne, hvorfor fordrejelserne, hvorfor løgnene? Hvorfor så ikke anvende de reelle argumenter, hvorfor var man nødt til at lokke nogle til at stemme for noget, hvor man garanterede, at det ikke ville betyde, at der blev udløst en krig? Er det moralsk i orden?

KL 15.10

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er bare nødt til at gentage, at for så vidt angår den danske regering, så er vores grundlag meget åbent lagt frem her i Folketingssalen – det kan godt være, at hr. Villy Søvndal ikke bryder sig om det.

Jeg er nødt til at gentage: Vores grundlag var meget klart, nemlig Saddams Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd, og det kunne enhver jo se. Han samarbejdede ikke. FN's Sikkerhedsråd havde selv fastslået, at han ikke overholdt reglerne.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er jo det argument, som vi mener er uholdbart. Men hvis vi nu forudsætter, at det var holdbart, så er det jo i strid med det folkeretsnotat, som regeringen selv har lavet, og det er det,

der er pointen i mit spørgsmål. Man kan diskutere, om resolution 1441 var grundlag eller ej, vi har på høringen tidligere her i formiddag hørt nogle udmærkede oplæg om det, og det giver også anledning til en god diskussion. Men sagens kerne er:

Der er ingen folkeretlige argumenter for at gå i krig mod Irak, hvis ikke også masseødelæggelsesvåben trækkes ind i billedet, medmindre det kan sandsynliggøres, at Saddam Hussein er en trussel mod freden, et fredsbrud eller en angrebshandling; han skal være en trussel mod freden, det er det, der står i det her notat. Når man bare argumenterer med, at han ikke vil samarbejde, er det ikke nok, heller ikke i forhold til regeringens folkeretsvurdering, og derfor er man nødt til at tage alvorligt, at spørgsmålet om masseødelæggelsesvåben må komme ind, hvis det overhovedet skal være nogen folkeretlig begrundelse for denne her krig.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men Saddam Hussein blev jo opfattet som en trussel. Det var det, FN's Sikkerhedsråd havde fastslået i november 2002, at han var en trussel mod international fred og sikkerhed. Jeg står jo med teksten her, og jeg tror også, at hr. Holger K. Nielsen kender den. Det fastslog FN's Sikkerhedsråd enstemmigt: Han var en sikkerhedsrisiko.

Derfor er bundlinjen i det her i virkeligheden, at det, der skiller os, jo ikke er, om han blev opfattet som en trussel, det gjorde alle, i hvert fald hvis man skal tage FN's Sikkerhedsråds beslutning her for gode varer – og det går jeg ud fra at vi er enige om, at vi skal – alle opfattede ham som en trussel, men så var der ligesom to løsninger på det: Enten skulle man lade Saddam Hussein blive og stadig væk plage hans folk med økonomiske sanktioner, eller også skulle man sige, at efter 12 år, hvor han havde trukket det internationale samfund rundt ved næsen, så måtte det være nok.

Vi syntes, at nu måtte det være nok, og vi syntes ikke, at det var et tilfredsstillende alternativ, at Saddam stadig skulle regere i Bagdad, og derfor fandt vi, at hans manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd måtte have en konsekvens, og derfor besluttede vi at deltage.

Søren Søndergaard (EL):

Statsministeren kører jo i ring. Hver eneste gang vi har påpeget, at der ikke var nogen masseødelæggelsesvåben, så siger statsministeren – jeg